

(Pouze pro účely kurzu!!!)

Jaroslava Pešková: **Role učitele ve výchově k multikulturalitě, toleranci a odpovědnosti (1999)**

„Člověk se rodí vždy už do světa, který je tu vždy již před námi a je charakteristický kontextualitou – poukazy, které jsou nám lidem pochopitelné, jimž vždy již určitým způsobem rozumíme. Svět je tak nejen souborem věcí, ale je horizontem smyslu. Zrození do světa – lidé bez rozdílu národnosti, kultury či náboženství – žijeme v distanci – konečné bytosti s přesahem ke světu jako horizontu smyslu. Kontextuálním poukazům rozumíme každý ze svého úhlu pohledu. Každému z nás se svět otevírá jinak, toto otevírání odlišně artikulujeme, prožíváme, verbalisujeme. Ale svět jako horizont je společným globálním horizontem globální vesnice. Nezbyvá nám proto vždy znovu a lépe – poučení vzájemně pohledy odjinud – nahlížet smysl toho, co se nám ukazuje.

Jako příklad může posloužit otázka po pravdě dějinných událostí. Neexistuje pravda jako předmětná danost (oči otevřu a ejhle – vidím pravdu). Pravda dějinných událostí není dána. Objevuje se v perspektivě protichůdného prožívání, protichůdných obrazů tohoto prožívání, obrazů, vzniklých přejímáním interpretací prožívaného atd. Pravda věci, pravá cesta z průšvihů doby znamená nahlédnutí jevů a jsoucna v jejich nejednoznačnosti a složitosti.

Role učitele v těchto nových podmínkách je především v tom, že nemůže už učit o životě, ale životu. V dějepise učíme o kořenech, ale měli bychom učit rozumět vlastním kořenům. Špatně ošetřené kořeny vedou k zániku. Setkání učitele a žáka znamená setkání tváří v tvář při sdílení a srozumění celkového životního smyslu. V nesamozřejmém světě potřebujeme oporu: pro hledání svého místa, při přejímání odpovědnosti za vlastní rozhodnutí v otevřených možnostech dění světa.“